

večer — preden je šla v postelj — je pritiskala na ustne dragi spomenik. Tudi med dnem so bile njene misli pri svetinjši in pri materi v tihem grobu.

A sedaj je izgubila dragoceni spomin! . . .

Samo rdečo vrvico je našla pretrgano na vratu, a svetinjšice nikjer! Kako mora biti žalostna mati gori v svetih nebesih, ker je izgubila ona zadnji spomin nanjo! Če bi tudi vse izgubila, kar ima, ne bi se žalostila tako kot za svetinjšico. Saj je bila svetinjšica njena edina tolažba v žalostnih urah, in vsa njena ljubezen se je osredotočila na svetinjšico s podobo Marije Pomočnice.

Da bi le vedela, kje jo je izgubila!

Šla je na pokopališče, ko je že zašlo solnce. Morda jo najde tam! Vedno bolj se je mračilo, a še ni našla svetinjšice. Krčevito je ihtela. Njeno šibko telo je trepetalo, ustnice so drhte, srce se je krčilo bolesti.

Zadnje nade so ji ostavile dušo: svetinjšice ne bo našla! . . .

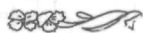
In priplavala je črna noč, mrzel veter je pihal od severa. Lenica je zapuščala pokopališče, blede kot smrt, s težkim srcem in z bolno dušo.

Ko je prišla domov, jo je že čakala gospodinja na pragu. Jeza in srd sta se brali ženi na licih in na odurnem čelu. „Kod se potepaš, malo-pridnica?“ —

Ne, Lenica, tega ni zaslužila. Njeno srce je bilo nedolžno; Marija Pomočnica in večni Bog sta zrla v njeno dušo z veseljem. Sicer ne bi bila iskala z veliko ljubeznijo te svetinjšice. Mari ume svet, da otroško srce ne pozabi matere in ne pozabi nesreče, če izgubi zadnji materin dar.

No, drugo jutro je našla Lenica ljubo svetinjšico. V kelihu bele lilije ji je zablestela; v kelihu lilije, ki je cvela na materinem grobu. A za noč se je kelih zaprl; zato je ni bilo videti. — —

Semjonov.

Na božične počitnice.

(Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.)

Deček sem bil, star skoraj trinajst let. Iz lglave sem šel domov. — To je pot več milj hoda. Da ima reven dijak suknjo in čevlje lažje od vrabca, je žalostna resnica, in vendar še vrabec iztiče za zavetjem po skednjih — ali je potem čudno, če dijak poišče gorke hiše?

Snega je bilo do kolena, tupatam celo do pasa. Toliko, da sem še stal na nogah, tako sem bil truden. Naposled sem prišel do gostilne „pri angelu“, kjer sem bil znan. Postregli so mi z jedjo, in da bi se nekoliko ogrel, tudi s steklenico vina. Prosim vas, koliko ga nese tak otrok? Poživil sem se, izpil par požirkov vina ter se napotil dalje. Ob cesti je bilo nako-pičenega snega skoraj za pet čevljev na visoko, kakor obrambni nasip.

Počasi sem stopal, a v glavi so se mi porajale rajske misli. Doma sem bil. V duhu sem si naslikal, kako mi prinašajo mati večerjo, kako prepevajo oče s prijatelji, kako v peči ogenj prasketa; tako mlo, prijetno in sladko mi je bilo. Kdor še ni izkusil tega, ne vé.

Od dolge poti so me začele boleti noge. Jel sem pešati. Malo počijem, da potlej tem urneje stopim domu.

O sladki počitek! V vsem svojem življenju ne poznam, razen nabožnih čustvovanj, slajšega trenutka. Glava mi je klonila, kakor bi bila omamljena od čarobne noči; po udih se mi je razlil čut miru in zadovoljstva, kakor bi spaval v materinem naročju. Mraza nisem prav nič čutil. Pa sem zaslišal glas. Nisem vedel kaj hoče.

„Fantek!“

Odprem oči.

Pred menoj je stal piskrovezec.

„Vstani!“ je zaklical ter me stresel. „Zmrznil boš!“ Prijel me je za roko (bil sem napol premrl) ter me vrgel naprej po cesti. Udje so se mi ogreli — bil sem otet.

Od tedaj imam piskrovezce tako rad.

Slepo ravnanje.

(Basen.)

Noj se je prikradel v izbo svojega gospodarja. Stikaje po kotih zagleda na lični mizici celo pest dragocenih kamenov. Krasno so se blesteli in mikali njegov želodec toliko časa, da je zadnjega pozobal.

Zbal se je pa gospodarja in je zbežal v puščavo.

Gospodar naglo pogreši dragocenosti, zajaha konja in dirja za nojem.

Noj, videč, da ne uide, utakne glavo v skalno razpoklino, češ, ako on ne vidi gospodarja, tudi ne vidi gospodar njega . . .

Slično delajo oni, ki se izkušajo iznebiti s pijanostjo pekoče vesti.

Zvonimir Maslè.

Je pač zima!

Burja brije,
Led se dela,
Megla krije
Vso zemljo.
Krokar vpije
Na smereki,
Da brez hrane
Je hudó.

Striček pelje
Na saneh se,
Mrzle mane
Si roke.
Konjič dirja
Po gazici,
Sneg kadi se
Čez polje.

Deca v vasi
Si nagaja,
V kepe tlači
Mehki sneg.
A po klancu
Gor drčijo
Sanke s stricem
V strmi breg.

Mokriški.

